

Лѣтенъ день
картина
отъ
Хансъ Тома

за неговото освобождение, а и защото му е оставилъ стихове, въ които личи силна обичъ къмъ поробенитѣ, онеправданитѣ, потиснатитѣ. Тая обичъ накара младия Ботьовъ да напусне Калоферъ, дето се родилъ, да се скита немилъ-недрагъ по Ромъния, да издава тамъ вестници за пробуда на народната свѣсть, да образува чета бунтовници и да падне убитъ въ Балкана. Тая обичъ личи и въ безсмъртнитѣ стихотворения на поета — „Хайдутѣ“, „На прощаване“, „Хаджи Димитъръ“, „Моята молитва“ и други, които всѣки българинъ трѣбва да знае на изустъ.

Ботьовитѣ стихотворения сж написани толкова просто, че всѣки ги разбира. Но въ тѣхъ има дълбоко и силно чувство: когато ги чете, човѣкъ преживѣва онова, което е приживѣвалъ и самиятъ поетъ — мжка за поробенитѣ, копнежъ за свобода, желание да се помогне на ония, които нѣматъ сила да си

помогнатъ сами. Тия два белега — простота и дълбоко чувство — се срещатъ въ творбитѣ на най-великитѣ поети. Затова ние съ право смѣтаме Христо Ботьова за свой най-голѣмъ поетъ, както руситѣ смѣтатъ Пушкина, нѣмцитѣ — Гьоте, а италианцитѣ — Данте.

ПРОКЪЛНАТА ПЕЩЕРА

приказка отъ *Георги Караивановъ*

Презъ чие царуване е било това — никой не знае. Отдавна е умрѣлъ тогавашниятъ царъ. Оцѣлѣла е само дълбоката пещера въ Стара планина и приказката, която се разправя за нея.

Царьтъ ималъ дъщеря. Колкото той билъ добъръ и справедливъ, толкова тя била непослушна и неотстъплива. Вършела на своя глава много лудории и карала царя да се срамува предъ народа си.

— Дъще, не забравяй, че си царска дъщеря! — съветвалъ я съкрушенъ отъ мжка баща ѝ.